Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 141 (1641) ♦ Четвер, 31 липня 1997 року ♦ Ціна договірна

ЗНОВУ СТИХІЯ. І знову долати наслідки

Кабінет міністрів України направив 2 млн. грн. Львівській обласній адміністрації для ліквідації наслідків стихійного лиха — повені, викликаної зливовими дощами.

Крім того, Держкомрезерву доручено спрямувати в область на ці цілі 400 тонн бензину і 500 тонн дизельного палива.

27 липня після дощів рівень води в річках Львівської області піднявся на 3,5—4,5 метра, в результаті чого було підтоплено житлові будинки в 48 населених пунктах — Самбірського, Старосамбірського, Дрогобицького, Мостиського районів і Бориславі.

Тим часом в Україні оголошено штормове попередження.

Очікується, що найближчим часом в південних, східних і ряді центральних областей України пройдуть сильні дощі, град. Пориви шквального вітру можуть досягти 22 м на секунду, повідомляє «Інтерфакс-Україна». На жаль, перші наслідки чергової негоди вже є. Як повідомив наш кримський кореспондент, у Джанкойському районі — надзвичайна ситуація. У радгоспі Мічурінському вода підійшла до вікон майже 80 будинків, у КСП «Прогрес» потонули зернотік із збіжжям і дві вулиці, у господарстві «Маяк»— майже 10 будинків. Урядова комісія з'ясовує обсяги збитків. Людських жертв немає, але дощ не вщухає.

Добре мати справу із солідним партнером

Завершився дводенний робочий візит в Україну віце-канцлера ФРН, федерального міністра закордонних справ Німеччини Клауса Кінкеля.

Учора перший заступник Голови Верховної Ради України Олександр Ткаченко приймав німецького гостя. На зустрічі було підкреслено, що для України дуже важливим є співробітництво з Німеччиною. Відзначалась також продуктивна робота міжпарламентських груп, співробітництво на рівні яких має конкретні вагомі результати.

На зустрічах з Президентом України Леонідом Кучмою та міністром закордонних справ України Геннадієм Удовенком глава німецького зовнішньополітичного відомства неодноразово підкреслював, що «Україна є солідним партнером Німеччини у сфері політики, економіки та культури» і цей візит «сприяє обговоренню деяких невідкладних справ». Нинішній приїзд віце-канцлера було також пов'язано з підготовкою очікуваного навесні наступного року візиту в Україну Президента Німеччини Романа Герцога.

Дайте нашому товаровиробникові прорватися на свій ринок!

Донедавна про відродження українського сільгоспмашинобудування на урядовому рівні мало хто пікся. Нині час від часу почали звертатися до тези про підтримку вітчизняного товаровиробника, де бодай рядком проскакує визнання потреби переоснащення (технічного) АПК. Проте і зараз акцент робиться на закупівлі зарубіжної техніки. Про свою ж сором'язливо мовчать. Нічого сказати? Просто не знають стану справ? Чи декому вигідніше свого не помічати?

Запитання зовсім не риторичні з огляду на те, скільки імпортної сільгосптехніки вже закуплено і яку ціну за неї сплачено, а ще платити й платити.

Вихід — спиратися на власні сили й можливості. Приклади вдалої розробки й налагодження виробництва найсучаснішої сільгосптехніки у нас вже є. Є і люди, справжні патріоти й досвідчені знавці справи, готові очолити рух за відродження й розвиток на сучасній основі виробництва вітчизняної сільськогосподарської техніки. Нещодавно за ініціативою народного депутата України Василя Степенка вони зібралися в Києві. Разом побували на прийомі у віце-прем'єр-міністра Сергія Тигипка. Про враження від розмови — в інтерв'ю нашого кореспондента відразу після зустрічі.

(Закінчення на 3-й стор.).

За вітчизняний комбайн замовили слово

Як ми вже повідомляли, Прем'єр-міністр України Валерій Пустовойтенко здійснив робочу поїздку на Херсонщину. У колективному сільгосппідприємстві «Радянська земля» він мав можливість ознайомитися з порівняльними результатами роботи на нинішніх жнивах комбайнів «Джон Дір», «Клаас», «Дон-1500» і «Славутич». Тут же на полі відбувся обмін думками про шляхи вирішення дуже гострої нині проблеми технічного забезпечення аграрного виробництва.

На зустрічі з господарським активом області Прем'єр-міністр представив нового голову облдержадміністрації Михайла Кушнеренка, повідомляє ДІНАУ-Укрінформ.

Державний прапор над «Запоріжжям»

1 серпня над першим і поки що єдиним у складі ВМС України підводним човном «Запоріжжя» буде піднято Державний прапор України.

Участь у цій урочистій події візьме й делегація шефів з міста Запоріжжя. Окрім подарунків для команди човна, за словами міського голови Олександра Головка, запоріжці привезуть ще й кошти — точніше, рішення про їх надання — на придбання квартири для командира човна.

P.S.

- Учора Президент України Леонід Кучма вирушив у відпустку до Криму.
- У Донбасі страйкують дві шахти, що належать холдингу «Донвугілля».
- З фасаду приміщення адміністрації Президента знято герб Радянської України. На цьому місці буде встановлено великий герб України після затвердження його Верховною Радою.
- У Києві розпочав роботу прес-клуб ООН.
- 6 працівників Зміївської ТЕС у Харківській області розпочали голодовку, вимагаючи виплати зарплати.

Врожай-97

Не вродило – горе, а вродило – вдвоє

За даними Міністерства АПК, станом на 30 липня зернових скошено на 4,5 млн. гектарів, обмолочено з 3,5 млн. Середня врожайність — 28,3 центнера з гектара, що майже на 8 центнерів більше, ніж за аналогічний період торік.

Як і раніше, на ланах дощить. За липень в Україні випало 3—4 норми опадів. Через надмірну вологу зерно проростає у колосі. До того ж мокре збіжжя потребує додаткових коштів для просушування при закладанні на зберігання. В багатьох господарствах середньої та північної зон багаторічні трави, які сіяли разом з ячменем, випередили злакові. Збирати на таких полях доводиться роздільним способом.

На Кіровоградщині урожай видався нівроку. Ранні зернові займають 550 тис. гектарів, кожен з яких у середньому дає по 29 центнерів. Так що хліб є. Але от біда: як його зібрати? Дощить майже кожного дня. А якщо випаде світла година, то можна взяти лише те, що піддається прямому комбайнуванню. Скошене у валки залишається вологим, зерно починає проростати в колосках. Між тим, в області сподіваються

одержати 2 мільйони тонн збіжжя, з яких 323 тисячі ляже у державні засіки в рахунок держзамовлення. Ще 103 тисячі тонн відійде за регіональним контрактом.

— Причини для хвилювання є, — повідомив начальник обласної інспекції заготівель і якості сільськогосподарської продукції Микола Пашолок. — Бо ж є борг перед державою за поставку добрив, техніки, пального, надані грошові аванси. Але контракти виконаємо. Можливо, продамо навіть більше. Вже надходять до елеваторів перші тонни зерна нового врожаю. Краще йдуть справи з хлібоздачею у районах південної і східної зон області, де врожайність менша. А там, де хліби буяють, — у Гайворонському, Голованівському, Добровеличківському та інших районах — дощить і збирати ніяк.

За словами Миколи Климентійовича, хліб нинішнього сезону буде якіснішим за торішній. Якщо минулого року в області взяли лише п'ять відсотків зерна третього класу, то нині цей показник, очікують, сягне 30.

Можна вважати задовільним і стан комор. Державні хлібоприймальні підприємства підготувалися до жнив непогано, чого не скажеш про токи окремих господарств. Не скрізь готові зерноочисні машини, ваги та інше.

Справжня біда — постійне відключення електроенергії за борги. Що робити селянам, особливо нічної пори, коли на токи ідуть машини з хлібом, а там хоч око виколи. Або як без електроенергії доочистити зерно, яке громадиться на токах зволожене, засмічене насінням бур'янів? Тож і мокне зібране під дощами, проростає, втрачає якість... Хіба це державний підхід у гарячу жнивну пору?

Микола ВОЛОК.

Кіровоградська область.

Міністр не має таємниць від народу

Прес-служба Міністерства закордонних справ запропонувала опублікувати в «Голосі України» ексклюзивну інформацію. А саме — декларацію про доходи міністра закордонних справ Геннадія Удовенка.

Згідно з документом, річний заробіток міністра становить 7214 грн. (трохи більше 600 грн. на місяць). Престижність «даху» його міністерства, як відомо, не підкріплюється адекватною високою платнею співробітникам.

А доход дружини Г. Удовенка — пенсія — дорівнює 600 грн. на рік (50 грн. на місяць).

Міністр має автомобіль «Волга ГАЗ 24-10». І не має валютних рахунків за кордоном та нерухомого майна у приватній власності.

Знайомтеся: новий склад Кабінету міністрів

Президент України Леонід Кучма підписав низку Указів, що стосуються формування нового складу Кабінету міністрів.

Глава держави призначив:

Геннадія Удовенка — міністром закордонних справ;

Сергія Осику — міністром зовнішніх економічних зв'язків і торгівлі;

Валерія Кальченка — міністром України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків чорнобильської катастрофи;

Володимира Семиноженка — міністром України у справах науки і технологій;

Олександра Осауленка — головою Державного комітету статистики України, який створено на базі Міністерства статистики, що ліквідовується;

Юрія Єханурова — головою Державного комітету України з питань розвитку підприємництва, який створено з метою забезпечення здійснення державної політики щодо розвитку та підтримки підприємництва, ефективного використання його можливостей в умовах реформування економіки країни. Цьому комітету також буде підпорядкована Ліцензійна палата України;

Валерія Самоплавського — головою Державного комітету лісового господарства, який створено на базі Міністерства лісового господарства, що ліквідовується;

Віктора Забару — першим заступником міністра промислової політики, звільнивши його з посади першого заступника міністра машинобудування, військово-промислового комплексу та конверсії;

Володимира Гончарука — заступником міністра агропромислового комплексу України, головою Комітету з питань садівництва, виноградарства та виноробної промисловості;

Леоніда Сваткова — першим заступником міністра агропромислового комплексу України, головою Комітету харчової промисловості;

Бориса Супіханова — першим заступником міністра агропромислового комплексу України.

Президент прийняв відставку першого заступника міністра освіти **Валентина Зайчука** за станом здоров'я.

Своїм Указом глава держави звільнив **Петра Овчаренка** з посади міністра соціального захисту населення України у зв'язку з виконанням ним функцій і повноважень народного депутата України на постійній основі.

(ДІНАУ-Укрінформ).

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про призначення І. Подолєва Надзвичайним і Повноважним Послом України в Королівстві Данія, Надзвичайним і Повноважним Послом України в Ісландській Республіці, Надзвичайним і Повноважним Послом України в Королівстві Швеція

Призначити Надзвичайного і Повноважного Посла України у Фінляндській Республіці ПОДОЛЄВА Ігоря Валентиновича за сумісництвом Надзвичайним і Повноважним Послом України в Королівстві Данія, Надзвичайним і Повноважним Послом України в Ісландській Республіці, Надзвичайним і Повноважним Послом України в Королівстві Швеція.

Президент України Л.КУЧМА.

м. Київ,
28 липня 1997 року.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про призначення М. Кушнеренка головою Херсонської обласної державної адміністрації

Призначити КУШНЕРЕНКА Михайла Михайловича головою Херсонської обласної державної адміністрації.

Президент України Л.КУЧМА.

м. Київ,
28 липня 1997 року.

ХТОСЬ УСЕ-ТАКИ ПОЛАСУЄ ШМАТКОМ ГАЗОВОГО ПИРОГА

Загострюється боротьба за газовий ринок України. Однак, на відміну від попередніх років, у центрі змагань опинилася газотранспортна система.

Наприкінці 1994 року першу спробу поживитися нею за рахунок боргів вчинила російська державна компанія АТ «Газпром». Проте Верховна Рада України вдалась до випереджувальних кроків, спішно визначивши стратегічні об'єкти, що не підлягають приватизації. Саме після цього рішення, і мабуть не випадково, загострилися стосунки між Президентом Леонідом Кучмою та Головою Верховної Ради Олександром Морозом.

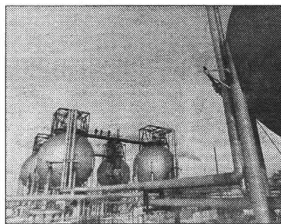
Нинішній рік, схоже, стане кульмінаційним у боротьбі за газотранспортну систему. З одного боку, свої послуги настирливо пропонує американська компанія «Шелл», що заручилася підтримкою керівництва США, з іншого, слід очікувати вельми претензійної зацікавленості з боку Росії. Тож варто звернути увагу на те, що відбувається на газовому ринку східного сусіда.

1. «Газпром» — наш дім. Але чи наш?

Перемога Бориса Ельцина на президентських виборах минулого року сприяла черговому нашаруванню однієї політичної еліти на іншi. Тон на політичній арені задають тепер вже інші бувалі політбійці — Анатолій Чубайс та Борис Нємцов. А за їхніми спинами бовваніє іноді тінь Бориса Березовського.

В інтерв'ю газеті «Комерсант-Дейлі» нинішній заступник секретаря Ради національної безпеки РФ п. Березовський не приховував, що «головний приватизатор» Росії Анатолій Чубайс —ставленик молодого капіталу, допоміг виграти Борисові Єльцину президентські вибори. Але, чи то за звичкою, чи то з якихось інших причин місцем свого зближення з Чубайсом називає Давос. Цікаво, що в 1995 році саме Чубайсові було доручено нагляд від імені уряду за Громадським російським телебаченням, 16 відсотків акцій якого належали Борису Березовському, призначеному головою наглядової ради.

Березовський — колоритна фігура російської еліти. Йому належать засоби масової інформації, банк, нафтова компанія, металургійні підприємства, левова частка товарообороту на автомобільному ринку. Дехто з відомих російських аналітиків зауважує, що ця постать — за допомогою витончених багатоходівок, поліваріантних розрахунків, відволікаючих маневрів

досягає бажаного. Саме так Борис Березовський перехопив в останню мить контрольний пакет акцій Сибнафти у банку «Інко».

А як вишукано використано генерала Олександра Лебедя! Війна з Чечнею — це війна за право транспортувати азербайджанську і казахську нафту через Новоросійськ (а не територією Туреччини). Коли російські бізнесмени зрозуміли, що силою чеченців не вгомонити, вони вирішили дечим поділитися. На етапі завершення війни й знадобилася персона відставного генерала. А коли мавр зробив справу, у гру не забарився вступити Березовський.

Проте дивіденді Чечня на разі не приносить. Але в Росії є ласий шматок — «Газпром», у якому держава володіє контрольним пакетом акцій. На це акціонерне товариство вже давно кинули оком іноземці. Саме тому рекомендації МВФ зводяться до демонополізації РАТ. Та цінність «Газпрому» для внутрішніх політиків —валютні надходження, що можуть використовуватися для фінансування передвиборних баталій. Цим і продиктована поява двох перших віце-прем'єрів довкола Віктора Черномирдіна: Чубайс із Нємцовим кинулися атакувати «Газпром». На думку аналітиків газети «Известия», у Росії розпочався третій етап переділу власності. І хоча Рем Вяхірев зберіг у трастовому управлінні державний пакет акцій «Газпрому» та залишився на посаді голови правління АТ, це не означає, що не відбулись прогнозовані російською пресою зміни у керівництві РАТ «Газпром». Тим паче, що за повідомленням тих же «Известий», указ Бориса Єльцина дозволяє приватній особі встановити контроль над газовим монстром...

2. Газовий зашморг на шиї України

Вперше Березовський побував у Києві напередодні засідання Ради національної безпеки та оборони нашої держави, на якому аналізувалася ситуація на газовому ринку України. Його розмови з Леонідом Кучмою і Володимиром Горбуліним відбувалися за закритими дверима і залишилися таємницею. Утім, ось результат: за підсумками засідання РНБО посади позбувся голова Держкомнафтогазу Богдан Бабій, який послідовно відстоював інтереси України у переговорах з Росією.

Можна вважати збігом обставин, але після того, коли тодішній прем'єр-міністр Павло Лазаренко опинився в урядовій лікарні, а столицею поповзли чутки про його швидку відставку, Леонід Кучма здійснив блискавичний неафішований вояж до Москви. Відомо, що він зустрічався з прем'єром РФ Віктором Черномирдіним і.. Борисом Березовським.

Дехто твердить, що Леонід Кучма домовлявся про фінансування передвиборчої кампанії. Не виключено. Адже у 1995 році «Комсомольская правда» опублікувала уривки із записки Контрольного управління Президента РФ, у якій стверджувалося, що через фірму «Балкар Трейдінг» команда Кучми на передвиборчу кампанію 1994 року отримала 100 мільйонів (!) доларів.

Однак днями засоби масової інформації оприлюднили повідомлення, що розподіл газового ринку в Україні нині контролює особисто Президент Леонід Кучма. Отож, схоже, Павло Лазаренко став жертвою «газової атаки» і позбувся крісла прем'єра, оскільки вперто і послідовно захищав насамперед інтереси України. А ініціатор атаки — Борис Березовський.

Це, звичайно, — версія, оскільки Березовський звик ставити спектаклі за лаштунками дійства, а тому сподіватися на його появу на сцені до розв'язки «газового вузла» не доводиться...

P. S. ***Відставку Павла Лазаренка пов'язують з тим, що шматок газотранспортної мережі прагне вхопити «Шелл», який, мовляв і фінансуватиме передвиборчу кампанію Кучми. Але... Схоже, «Шелл» лише прагне скористатися ситуацією. Адже представники компанії мали переговори не тільки з Президентом України, але й Головою Верховної Ради Олександром Морозом та низкою депутатів. Водночас перебіг подій у Росії, контакти Леоніда Кучми з Борисом Березовським свідчать про ймовірну наявність іншого потужного джерела фінансування передвиборчої команди глави держави.***

Петро ЯКОВЛЮК.

Дайте нашому товаровиробникові прорватися на свій ринок!

(Початок на 1-й стор.).

Що гальмує прорив?

Василь СТЕПЕНКО,
народний депутат України

—До зустрічі з віце-прем'єр-міністром нас спонукала неабияка стурбованість про долю вітчизняного товаровиробника, зокрема сучасної сільськогосподарської техніки. Мої неодноразові «походи» до урядових верхів конкретного результату не дали. Бо щоразу натикався на добре вже відпрацьовану систему «відфутболювання», коли йшлося про «незручну» або просто небажану тему. І тут подумалось: урядовець молодий, не встиг «забронзовіти» у чиновництві, тож, напевне, здатний свіжим поглядом охопити суть проблеми, а відтак допомогти в її реалізації.

Разом зі мною було кілька керівників підприємств. Вони, не сподіваючись на сторонню допомогу, вишукували власні резерви, йшли на ризик і — творили. Що саме? Нову техніку для села. За якою, я глибоко в цьому переконаний, — перспектива. Але сьогодні їм потрібна підтримка. Навіть не так допомога, як те, щоб їм не перешкоджали. Тобто, не заважали вийти на вітчизняний ринок, а відтак — дали можливість на рівних конкурувати із західними постачальниками сільгосптехніки.

Приклади? Вже сьогодні стоїть велика черга за львівськими обприскувачами. Але для їх масового виробництва потрібні обігові кошти: внутрішні можливості вичерпано. Тож підприємство не раз зверталося до уряду — надайте пільговий цільовий кредит для розгортання виробництва агрегатів. Далі вже підуть платежі від їх реалізації й підприємство за якихось півроку поверне позичене у держави, та ще й податків сплатить майже стільки. Однак львів'ян слухають у піввуха й фактично не чують.

Бородянці виготовляють європаки, котрі успішно конкурують із зарубіжними. При цьому вони вдвічі дешевші за імпортні аналоги! Кращим світовим зразкам відповідають їхні ж причіпні бурякозбиральні комплекси та універсальні сівалки. Але їх також намагаються просто не помічати...

Нарешті, комбайни «Лан» та «Фермер», виготовлені олександрійськими ентузіастами. У виробництві «Лану» задіяно 42 підприємства України. Підуть ці машини — не менше 120 тисяч робочих місць буде забезпечено! За чим затримка? Уряд не міг знайти якихось півтора мільйона гривень, щоб виготовити дослідну партію і навіч пересвідчитися, які чудові комбайни власного виробництва може мати Україна. Я згодний випробування «Ланів» жнивами провести у нашому господарстві — в успіхові певен...

Такої б упевненості та нашим урядовцям. Коли ми розмовляли з Сергієм Тигипком, було враження, що для нього й інших високих урядових осіб ота нова техніка львів'ян, бородянців, олександрійців — якісь екзоти, дивна новина. Чому? Або за справами до всього руки не доходять, або хтось зумисне блокує вітчизняне, проштовхуючи зарубіжне. Оце, напевне, і гальмує прорив вітчизняних товаровиробників на український ринок.

Я дуже поважаю людей, у яких від перспективи великої державної ваги справи, як мовиться, спалахують очі. Цього разу у нашого молодого віце-прем'єра «вогонь» не спалахнув. Але певен — таке станеться. Принаймні свою підтримку у добрій справі він пообіцяв...

Палиці в колеса «Лану»

Віктор САЄНКО,
голова правління акціонерного товариства заводу «Автоштамп» (м. Олександрія)

—Наш колектив минулого року став ініціатором створення вітчизняного зернозбирального комбайна середнього класу на рівні світових зразків. Ми виходили з потреб ринку й усвідомлення того, що нині першочерговим завданням є підтримка й піднесення на новий рівень нашого сільського господарства. Бо збережемо село — житиме держава.

Попередньо вивчили парк іноземних комбайнів і дійшли висновку — можемо створити власну машину на рівні кращих світових аналогів. За вісім (!) місяців дослідний «Лан» був готовий. У відповідні інстанції доповіли про виконану роботу. Тепер на черзі — масовий випуск «Ланів».

Нас уже зараз запитують: а чи варта справа заходу? Варта! Ціна нашого комбайна (орієнтовно 120 — 125 тисяч доларів) буде вдвічі нижчою за будь-який імпортний. При тому, що експлуатаційні характеристики, надійність у роботі, комфортність умов комбайнера з ряду позицій значно перевищують розрекламовані зарубіжні комбайни, у тому числі й американські «Джон Діри».

Наведу деякі дані. «Лан» укомплектовують жатками для збирання хлібів, кукурудзи, підбирачем і транспортними засобами. Нашою машиною можна буде збирати 11 видів зернових, зернобобових, круп'яних та олійних культур. Що робить її універсальною, з високим коефіцієнтом використання, а звідси — зниження собівартості вирощеного збіжжя.

Додайте до цього високу надійність, закладену в усі агрегати і машину в цілому. Гарантія — 95 відсотків комбайна виготовляють на підприємствах колишнього військово-промислового комплексу (ВПК), а також запроваджена у нас система прийняття у режимі, аналогічному колишньому військовому представництву, коли проходження деталей і вузлів з будь-якими відхиленнями від найвищих параметрів виключається. Що й дозволяє говорити про високу якість і надійність машин. Принаймні на 10 років, за умов, що комбайн з липня по листопад працюватиме у полі, високопродуктивну роботу його ми можемо гарантувати.

Машина на 100 відсотків з українських матеріалів, уся комплектація — вітчизняна, хоч доводилося не раз чути, що в Україні нічого немає. Ті, хто поширює такі панічно-дезорганізуючі й деморалізуючі твердження, або не знають справжнього стану і можливостей промислового потенціалу України, або говорять з чужого голосу, явно недоброзичливого. Це встромляє палиці в колеса не лише нашого «Лану», а й багатьох інших технічних новинок, про що вже говорилося. Але я певен, нам таки вдасться здійснити прорив на вітчизняний ринок. Нині у виробництво запущено дослідну партію «Ланів» (15 машин). Успішні випробування на жнивах-97 мають відкрити дорогу масовому випуску українських комбайнів світового рівня. До речі, бортова електроніка «Ланів» не гірша за космічну техніку! А кабіна комбайна — це салон-люкс, з кондиціонером, опаленням, бортовим комп'ютером для керування та контролю функціонування всіх систем. Як «Лан» покаже себе в роботі — чекати недовго. Але за своє дітище його творці спокійні: не підведе...

У ролі бідних родичів

Василь ДЗЕРА,
директор заводу «Львівсільмаш»

—Ми на власній землі, у власній державі, та все ж змушені говорити про те, у який спосіб здійснити прорив зі своєю продукцією на вітчизняний ринок. І тут немає перебільшення. Бо живемо у час небаченої досі засилля іноземних фірм, які не шкодують грошей для того, щоб купити урядовців усіх рівнів, аби ті захищали їхні економічні інтереси, а не наші. Можу навести приклади.

Про суперкомбайн «Лан» вже достатньо тут сказано, однак в урядових колах він поки що не здобув належної підтримки. Як і суперсучасні машини бородянців. На жаль, обділено підтримкою і наші обприскувачі. Вони укомплектовані італійськими насосами (кращими у світі), німецькими фільтрами та американськими розпилювачами найвищої якості. Що робить наші агрегати високопродуктивними і надійними в роботі. Практикою це доведено незаперечно. Тож черга на їх придбання все росте.

Ми могли б задовольнити цей стимулюючий попит. Однак... Бракує оборотних коштів. Але ми таки вийшли на 130 відсотків випуску порівняно з минулим роком. Обприскувачі забирають буквально з конвеєра. Радісно й водночас тужно від цього. Радісно за хліборобів, які одержують чудове знаряддя (їх випускаємо 32 моделі) для боротьби з хворобами та шкідниками рослин. А туга обіймає, коли знаєш, що власним трудівникам уже заборговано понад 600 тисяч гривень зарплати. Виходить, що урядові байдуже до наших проблем. Хоча ми могли б принаймні удвічі збільшити випуск обприскувачів, завдяки чому держава одержала б сотні тисяч тонн збіжжя додатково, бо приріст урожаю становить 30 — 40 відсотків, що в сотні разів перевищувало б затрати на випуск техніки. Та ми й самі за якихось півроку погасили б кредит і ще дали б прибуток за рахунок сплати податків.

Скажу з повною відповідальністю: імпортна техніка — лише тимчасові, до того ж хисткі «милиці». З їх допомогою, може, вийде якийсь час дибати. Не більше. Але на них українське село не встоїть, тим більше не зможе ступати широко й упевнено. Тож вихід один: спертися на власні сили й можливості! А вони ще й сьогодні цілком достатні, щоби спершу піднятися з колін, а вже через два-три роки рушити вперед і вище шляхом поступу.

... Є такий самоіронічний, але багато в чому й повчальний народний каламбур: «Чому ми такі бідні? Бо дурні. А чому ж дурні? Бо бідні». Тут мовиться начебто про дурних, але сказане — для розумних людей і розважливих висновків. Справді, українців завжди вирізняла страдницька терплячість. Але при цьому їм ніколи не бракувало здорового глузду й практичного розуму. Тож донедавна Україна була найзаможнішою серед республік Союзу, та й у Європі не останньою. А нині до напівжебрацтва скотилися, бо дозволили себе пошити у дурні. Тож і пішли по світах наші необачні керманичі з простягнутою рукою, випрошуючи позичок, а потім на позичене іноземне закуповуючи, інвестуючи у такий недолугий спосіб чужу економіку. А власну нехтуючи та розоряючи. Що й викликає веселощі (ось ми які!) у зарубіжних «добродіїв» й водночас зневагу до нас (ото захомутали дурників!). А чи могло інакше повернутися, коли іноземному капіталові широко двері відчиняємо, а себе у власному домі бідними родичами почуваємо? Годі ж бо, земляки!

Повторюю вистраждане й життям вивірене: треба, нарешті, спертися на власні сили. А їх у нас предосить. Тоді станемо багатими. Тоді й інші розумними нас визнають. Тож шануймося!

Чому іржали коні

Анатолій КИРИЛЮК,
голова акціонерного товариства «Борекс» (смт Бородянка)

—Хай вас не дивує назва (під «імпортну») нашого товариства. Це скорочення від «бородянський екскаватор». Бо за радянських часів досить численне «сімейство» українських екскаваторів було нашою основною продукцією. Яка мала широкий вихід і на союзний ринок, і на ринок країн Європи та й далеко за її межі. У сьогоднішній Україні наші машини купувати стало нікому. Тож довелося шукати на «базарі» свою нішу. Вивчення потреб села привело до висновку —слід дати замість зношеного машинного парку нові високопродуктивні машини й агрегати, які ні в чому, принаймні, не поступалися б зарубіжним аналогам. І першою пробою сил та можливостей стало виготовлення так званих європаків, котрі за один прохід об'єднують кілька операцій і забезпечують ідеальну підготовку грунту під сівбу. Не вдаючись до подробиць, скажу коротко: агрегат блискуче витримав випробування й завоював стійкий авторитет у наших землеробів.

Це надало впевненості, й ми вирішили іти далі згідно з розробленою нами програмою: забезпечити село машинами від сівби до збирання. Пріоритетним напрямом визначили виробництво цукрової сировини. І почали... з кінця, тобто зі створення бурякозбирального комплексу (копач і підбирач). Причому, зупинилися не на самохідному варіанті, а причіпному як більш маневровому й дешевому. Цьому передувало ретельне вивчення потреб вітчизняного ринку (маркетинг). Обчислення показали — тут ми здатні створити реальну конкуренцію засиллю імпортних машин. Прообразом слугував причіпний комплекс фірми «Кляйне» з його вельми привабливими характеристиками: втрати цукрової сировини — ноль плюс висока продуктивність і низька собівартість. Точка відліку часу — рік 1996-й.

Однак перших два дослідних зразки ми «спекли» не зовсім вдало. Але це тільки додало запалу і... відповідальності. Пішли на самопожертву щодо коштів, а саме: у нас було близько 2,5 мільйона гривень нерозподіленого прибутку. Звичайно, його можна було роздати працівникам заводу. Але тоді ми залишились би без грошей. А на самих добрих намірах ще нічого у світі не створили. Тож на зборах акціонерів ми одностайно вирішили — хай це буде нашим стартовим капіталом, щоб розгорнути виробництво бурякозбирального комплексу. Цих коштів вистачило для підготовки виробництва тисячі комплексів.

А що далі? Я наївно думав, що хтось в урядових «поверхах» помітить порив колективу, оцінить його значення й допоможе у реалізації корисного починання. Де там — не помітили, не оцінили, не допомогли...

Після доопрацювання моделей (польові випробування виявили деякі недоліки) ми почали серійне виготовлення комплексів. Покупці одержали запевнення: будь-які неполадки завод усуває оперативно і безкоштовно. Сервісну службу у нас уже організовано. На комплекси даємо рік гарантії (це обумовлено договором купівлі-продажу). Ще одна пільга: ми гарантуємо усунення поламок у будь-якій області України не пізніше як за 4 години. Забезпечуємо сервісне обслуговування впродовж двох років (за помірну плату). Нарешті, чи не головне: після трьох років експлуатації власник комплексу може привезти його на завод, здати нам, а взамін за 60 відсотків вартості взяти новий комплекс. Підрахунки показують, що це вигідно і покупцеві, і заводові — економія, перш за все, на запчастинах. Додам: якщо господарство викопає нашим комплексом з 200 — 250 гектарів коренів при врожайності 300 центнерів, то воно окупить затрати на його придбання за один сезон!

Ось що таке наш бурякозбиральний комплекс. Мати його у господарстві —горя не знати! Однак чи багато хто в Україні знає про нього і ті умови, на яких можна придбати цю (та й іншу) нашу суперсучасну техніку? На жаль... Бо ми перебуваємо у стані не лише економічної (держава відмовляє у наданні цільових пільгових кредитів), але й інформаційної блокади. Ох, забули наші урядовці настанову Великого Кобзаря: і чужого навчайтесь, і свого не цурайтесь. А що буває, коли знічев'я цураються, свідчить ось така бувальщина.

Це сталося на виставці Агротехсервіс-97. Тодішнього Прем'єр-міністра Павла Лазаренка, який прибув на виставку, попросили дати оцінку баченому і, зокрема, по можливості, добре слово сказати про представлену техніку вітчизняного виробництва. Наш тоді ще глава уряду зауважив, що певні досягнення є. А далі — на всі заставки почав вихваляти зарубіжну техніку. Саме тут і сталося несподіване, але в чомусь символічне. Десятка півтора коней, представлених на виставці, у самому патетичному місці прем'єрського виступу раптом дружно... заіржали! Коні іржали голосно, визивно. Знітившись, Павло Іванович замовк. А коні все іржали. Поступово почали реготати і відвідувачі виставки...

Ось такою вийшла «рецензія» на запопадливість перед іноземщиною глави нашого уряду. Недоречність якої, напевне, навіть коні зрозуміли. Тому й іржали так дружно. А що з них візьмеш? Як зазначив свого часу письменник, коні не винні...

Коментар оглядача

Власне, по суті справи тут усе сказано достатньо й переконливо. Виразно відчувається і настрій учасників зустрічі: у роботі спиратися найперше на власні сили. А для цього консолідуватися, об'єднуючи наявні сили й засоби для забезпечення прориву виробів вітчизняної промисловості на український ринок. У цьому плані багато може залежати від наради в Олександрії, наміченої на 1 серпня, куди мають з'їхатися ті патріотично налаштовані керівники підприємств, які братимуть участь у виготовленні вітчизняної сільськогосподарської техніки. Наскільки вагомим буде їх слово? І чи захоче уряд почути його? Певен —доведеться...

Іван ДМИТРЕНКО.

У номер

• *Київ*

Хіба це гроші — 300 мільйонів доларів?

Президент України Леонід Кучма прийняв Тимчасового Повіреного в справах Арабської Республіки Єгипет в Україні Хусейна Камаль-Ельдін Шалаша у зв'язку із завершенням його дипломатичної місії в Києві. Відзначалося, що співробітництво двох країн останнім часом активізувалось. Є спільні проекти в сільському господарстві, видобутку та транспортуванні єгипетського газу в Україну, автомобілебудуванні. Але, як відзначалося в ході зустрічі, минулорічний обсяг товарообороту — 300 мільйонів доларів — занадто малий, враховуючи потенційні можливості України та Єгипту.

• *Могадішо*

Не знають, з якого боку сісти за стіл переговорів

Невдачею закінчилася спроба організувати зустріч лідерів двох основних сомалійських збройних угруповань — Алі Махді Мохамеда та Хусейна Айдіда, кожний із яких проголосив себе президентом Сомалі. Перший наполягає на тому, щоб питання про врегулювання конфлікту обговорювалося в рамках створеного ним Сомалійського альянсу порятунку і почалося зі встановлення міцного миру в столиці Могадішо. В той же час Хусейн Айдід рішуче відмовився засідати разом з людиною, з якою воював ще його батько, і вважає, що говорити треба про мирне врегулювання в усій країні, а не лише в столиці. Поки вони сперечаються, Сомалі поступово перетворюється на міжнародний центр тероризму, вважають спостерігачі.

• *Ісламабад*

Пакистанці — не самовбивці

«Пакистан не підпише в односторонньому порядку міжнародний договір про всеохоплюючу заборону ядерних випробувань. Такий крок буде самовбивчим для країни як у сфері політики, так і оборони. Ми приєднаємося до цього договору лише після того, як це зробить Індія», — заявив в Ісламабаді глава пакистанського МЗС Гохар Айюб Хан. «У Пакистані створено ядерну технологію, але ми не маємо ядерної зброї. Ісламабад виступає проти її поширення та випробувань. Однак інтереси національної безпеки, напруженість, яка зберігається у відносинах з Індією, вимагають від нас підтримання постійної й високої боєготовності», — підкреслив міністр.

• *Тирана*

Новому урядові довіряють

Лівоцентристський уряд Албанії, сформований 25 липня соціалістом Фатосом Нано, одержав вотум довіри в національних зборах — парламенті країни. За довіру кабінетові міністрів проголосували 114 депутатів від правлячого лівоцентристського блоку, що одержав переконливу перемогу на червневих дострокових парламентських виборах і завоював за їхніми підсумками майже дві третини депутатських місць у парламенті.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та інформаційних агентств.

Торгова війна закінчиться нашою капітуляцією?

Газета вже писала про справжню торгову війну, яка розгорілася між Україною та США. Заокеанським стратегічним партнерам дуже не сподобалося, що наші вітчизняні товаровиробники активно продають сталь американським замовникам. Вашингтон розпочав антидемпінгове розслідування. 18 вересня оголосять остаточний результат цієї справи. Але вже нині можна говорити: рішення Сполучених Штатів буде не на користь України.

Суть справи така: торік ряд наших металургійних заводів на Дніпропетровщині та Донеччині звинуватили в тому, що вони продають сталь до США за демпінговими цінами і цим шкодять американським товаровиробникам. Здавалося б, ці закиди міністерства торгівлі Сполучених Штатів легко спростувати: низька ціна на нашу сталь пояснюється нижчими, ніж в Америці, витратами на виробництво цієї продукції. Хочете — самі перевірте, казали ми США. Але саме тут і виникла проблема.

Вашингтон досі не визнав Україну державою з ринковою економікою (хоча Європейський Союз це зробив вже давно). Тому вважається, що в нас занижені, неринкові ціни на енергоносії, робочу силу, сировину, тобто все те, що впливає на визначення вартості товару. В зв'язку з цим «справжню ціну» української сталі США розрахували на основі того, скільки коштувало б її виробництво в Перу. Мовляв, у Перу такі самі економічні показники, як в Україні, тільки латиноамериканська держава має ринкову економіку, а ми — ні. Зрозуміло, що розрахована за перуанським показниками ціна українського сталепрокату виходила значно вищою, ніж насправді. Що, в принципі, і потрібно було довести Вашингтонові під час свого антидемпінгового розслідування.

У результаті, в червні цього року Сполучені Штати встановили попереднє антидемпінгове мито на обрізний вуглецевий лист маріупольської «Азовсталі» — 100 відсотків, маріупольського металургійного комбінату імені Ілліча — 177 відсотків, а для інших металургійних підприємств — 238 відсотків. Тобто їх продукція продаватиметься в Америці відтепер вдвічі-втричі дорожче, ніж раніше.

Це рішення означає одне: українським товаровиробникам фактично закрили ворота американського ринку. Нібито нашим металургійним заводам не заборонено продавати сталь за океан, але вже зрозуміло: візьме її за такими цінами лише покупець, м'яко кажучи, наївний.

Нерайдужні для нас перспективи маячили на горизонті з самого початку антидемпінгового розслідування. Але тоді було сподівання на позитивну роль політиків. Київ намагався налагодити приязні відносини з господарями Білого дому, які часто показували своє невдоволення то корупцією в Україні, то наявністю проблем в американських інвесторів. Причому, що гучніше лунала критика з-за океану, то менше залишалося сподівань на «полюбовне» розв'язання проблеми з українським експортом сталі.

Нарешті наше керівництво пообіцяло, що владнає всі проблеми американських інвесторів і «вимиє» руки чиновникам. У відповідь нам натякнули, що в такому разі

й українські металургійники можуть спати спокійно.

Тоді була надія, що Вашингтон встановить квоту на експорт нашої сталі до США. Він і справді це зробив. Але квота —мізерна. Більше того: антидемпінгове розслідування проводилося не лише проти українських металургійних заводів, а й проти російських. Тому запропоновану квоту Вашингтон поділив навпіл між Києвом і Москвою. Хоч сталевого листа, про який йде мова, Україна продавала до США майже втричі більше, ніж Росія. Отже, відтині ми матимемо з північним сусідом рівні квоти.

Всі переговори, які велися кілька місяців з американською стороною, виявилися безрезультатними. У справі з українською сталлю Сполучені Штати, що називається, витримали залізний характер. З одного боку, на найвищому рівні вони запевняли, що вітатимуть реформування і стабілізацію нашої економіки, а з іншого — випихали наших товаровиробників зі свого ринку.

Якби за океаном справді хотіли допомогти Україні, то не довелося б нашим металургійникам нині спантеличено чухати потилиці. Адже, як писала наша газета, металопродукція становить майже третину загального експорту України. Саме можливість продавати сталь за кордон дає змогу багатьом нашим заводам залишатися на плаву. Нині є загроза, що деякі металургійні комбінати можуть зупинитися, якщо Україна загубить ринок США.

У цій справі Київ не вимагає від Вашингтона допомоги, він прагне тільки справедливості. Адже є підстави визнати нас країною з перехідною економікою. Тоді ціна на нашу сталь вважалася б виправданою, і високі антидемпінгові мита було б скасовано. Але такий крок — не в інтересах товаровиробників США.

До речі, свого часу комісія США з міжнародної торгівлі визначила, що експорт української сталі взагалі не завдавав збитків товаровиробникам за океаном, а лише становив загрозу. А це різні речі. Тож, здавалося б, встановлення для України більших квот на експорт сталі — це компроміс. Але й тут США не пішли на поступки.

Кажуть, що у випадку з українським металом Вашингтон повівся з Києвом так жорстко, як ні з ким іншим. Зіграло роль і те, що Україна майже не має досвіду у веденні антидемпінгових справ. Натомість Сполучені Штати на цьому питанні, як кажуть, собаку з'їли.

Та, за деякими акуратними висловлюваннями українських офіційних осіб, наша майже капітуляція в торговій війні пов'язана із деякими непорозуміннями України зі США на політичному рівні. Вашингтон прагне вплинути на нас, використовуючи економічні важелі. Не дуже замислюючись над наслідками своїх дій. Чи, може, навпаки — ретельно прораховуючи їх?

Надія БЕДРИЧУК.

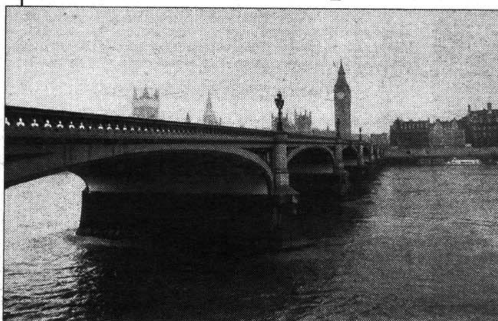
Демократи теж полюбляють пільги

Монгольські парламентарії збираються «реанімувати», але вже для себе, ті пільги, якими користувалися свого часу високопоставлені чини з ЦК Монгольської народно-революційної партії та уряду.

Справа в тому, пише газета «Онодор», що в 90-ті роки на хвилі демократичної революції було закрито урядові дачі в одному з мальовничих куточків державного заповідника Богдо-ул, що є «перлиною Монголії». На той час демократи мотивували свою вимогу закрити дачі, розташовані в гірському розпадку всього лише за десять кілометрів від монгольської столиці, необхідністю ліквідації будь-яких пільг, а також ще й тим, що розміщено їх у найстрішому заповіднику країни, що суперечить закону.

Тепер же, відзначає газета, з дозволу міністра природи та навколишнього середовища на цих дачах мають намір проводити свою літню відпустку голови постійних комітетів Великого державного хуралу.

Каравани борознитимуть континент від Темзи до Дніпра

День народження україно-британської комерційної палати святкували у Києві наприкінці липня. До безпосередніх учасників події — бізнесменів двох країн — приєдналися із своєрідним привітанням у формі професійної цікавості столичні журналісти. Їх сконцентрували у посольстві Великобританії та пояснили, навіщо і кому палата потрібна.

Поки що комерційна палата більше британська, ніж українська: до її складу ввійшли 15 членів-засновників з туманного Альбіону і лише двоє — з України (банк та авіакомпанія). Проте двері палати відчинені, і будь-яка компанія цих двох держав у будь-який момент може приєднатися до торговельної співдружності. Умова: слід бути зацікавленим в активізації товарообміну та капіталовкладень між Україною й Великобританією.

Слід нагадати і про новизну ідеї заснування такої палати. До цього часу в Києві була лише одна комерційна палата — американська.

Голова новоутвореної Джон Бербідж-Кінг докладно повідомив про шляхи наближення до майбутніх двосторонніх звершень. Це — забезпечення компаній необхідними контактами, надання членам палати інформації щодо умов праці та інвестицій, розуміння потреб партнерів, залучення до роботи експертів.

Джон Бербідж-Кінг також зазначив: «Ми хочемо працювати у сприятливих умовах, а для цього потрібно привернути увагу урядів обох країн до діяльності палати». Її керівництво вважає одним з першочергових стратегічних завдань орієнтацію на інтереси членів палати.

Гостям посольства було відхилено завісу ще одного наміру. Через деякий час україно-британська комерційна палата заведе офіс у фінансовому центрі міста на Темзі. Це пов'язано з необхідністю заручитися підтримкою ділових кіл Лондона.

Ольга КЛЕЙМЕНОВА.

Шанс стати «драконом»

Останнім часом ми дедалі частіше звертаємося до досвіду нових індустріальних країн, що вразили своїм економічним дивом. Чотири малі «дракони» — Південна Корея, Тайвань, Сінгапур і Гонконг — вогнедишать на світ, змітаючи на шляху конкурентів. До них приєдналися Таїланд, Малайзія та Індонезія. Тепер уже сім «драконів». Хто буде восьмий? Кажуть, африканська країна Мавританія. Чи стане Україна європейським «драконом»?

Три слони

Йдеться не про прообраз японської фірми «Три слони», а про трьох велетнів, на яких має триматися економіка.

Перший слон — грошова стабілізація. Її за останні півтора року в нашій країні досягнуто. Це підтверджує стабільний валютний курс, істотне зниження рівня інфляції, що за шість місяців цього року становить 5,3%. Не такий далекий той час, коли інфляція досягала майже 50% за місяць. Отже, грошова стабілізація є. Це необхідна умова для того, щоб фундамент економіки не хитався, але недостатня для економічного зростання.

Потрібен другий слон — фінансова стабілізація. Її відсутність сьогодні доводить наявність величезного обсягу заборгованостей: із заробітної плати — 4,7 млрд. гривень, з пенсій — 1,5 млрд. Істотно недофінансовується бюджетна сфера — наука, освіта, охорона здоров'я, культура. Є не тільки заборгованість бюджету бюджетній сфері, а й підприємств бюджетові та Пенсійному фонду, а також підприємств одне одному (платіжна криза).

Ще одна ознака фінансової нестабільності — дефіцит бюджету. Суть справи не так у його величині (близько 6% від ВВП), як у можливості його покриття за рахунок внутрішніх і зовнішніх джерел. До перших належать кредити Національного банку урядові та випуск облігацій внутрішньої державної позики (зростання внутрішнього боргу), до других — кредити міжнародних фінансових структур (Міжнародного валютного фонду, Світового банку, Європейського банку реконструкції і розвитку) нашому урядові. Використання кредитів на покриття дефіциту бюджету — найменш ефективний спосіб їх використання. Нам потрібні прямі інвестиції у виробництво, передусім технологічні інвестиції (ступінь зношеності виробничого апарату в середньому досягла 70%, а на деяких підприємствах фонди розвалюються від старості).

Навіть якби фінансової стабілізації було досягнуто, потрібний третій слон — стабілізація виробництва. На жаль, спад виробництва в Україні триває. За шість місяців 1997 р. виробництво валового внутрішнього продукту скоротилося на 7,5%, порівняно з таким самим періодом минулого року (в 1996 р. скорочення ВВП становило 10%). Спад виробництва в машинобудуванні, легкій, харчовій, лісовій та деревообробній промисловості, виробництві будматеріалів за шість місяців 1997 року становить 12—19%. Протягом цих місяців зовсім не працювало 1100 підприємств. Практично зупинився внутрішній інвестиційний процес (капітальні вкладення в народне господарство в 1996 р. скоротилися на 20%, за шість місяців 1997 р. — на 11%).

Одне слово, економічну ситуацію в Україні можна назвати сьогодні складною, суперечливою і неоднозначною, за якою тягнеться шлейф також і зовнішнього боргу (9 млрд. доларів). Грошова стабілізація без фінансової стабілізації — штучна, а фінансова стабілізація без стабілізації виробництва — нестійка.

Отож, Україна стоїть перед необхідністю доповнити грошову стабілізацію фінансовою, а фінансову — стабілізацією виробництва. Об'єктивно самим процесом розвитку ситуації в центр економічної політики нині поставлено питання про перехід до економічного зростання. Це для нас гамлетівське запитання: бути чи не бути економічному зростанню в Україні?

Хвороба одна, а лікуємо інше

Основна причина, чому ми маємо те, що маємо — неефективна економічна політика. Останні роки вона була обмежувальна і стримувальна. І це ще м'яко сказано. Її суть зводилася до обмеження грошової і кредитної емісії, стримування зростання заробітної плати та її невиплати, до контролю за фондами споживання підприємств, придушення платоспроможного попиту. Заробітну плату помилково було визначено як основний інфляційний чинник. Неправильно визначено природу інфляції. Інфляція буває двох видів: інфляція витрат та інфляція попиту. В нас переважає інфляція витрат (це означає, що основна причина зростання цін — не зростання попиту, а зростання витрат виробництва, в тому числі штучне), а лікували її як інфляцію попиту. Підбір ліків має відповідати природі хвороби. Як наслідок такої неадекватності економічної політики ситуації, що склалася, — парадокс: поряд зі спадом виробництва відбувається затоварювання через низьку купівельну спроможність населення та підприємств. Це свідчить про необхідність стимулювання не тільки виробництва, а й попиту.

Не бійтеся голковколювання

Для того, щоб змінити ситуацію на краще, необхідно змінити економічну політику. Насамперед треба здійснити перехід від стримувальної, обмежувальної політики (що мала певне виправдання лише з точки зору боротьби з гіперінфляцією та підготовки до грошової реформи) до політики стимулювання виробництва і попиту. Передусім, стимулювати виробництво покликана податкова політика. Податки мають виконувати три функції: фіскальну (наповнення бюджету), стимулюючу та перерозподільну (перерозподіл грошових доходів між багатими й бідними). В нас податкам було визначено лише фіскальну функцію, яку вони виконують погано, бо не виконують стимулюючої функції. Високі податки створюють несприятливе, агресивне економічне середовище, в зв'язку з чим підприємництво або гине, або відходить у «тінь», що, в свою чергу, обумовлює зменшення податкових надходжень до бюджету. Нині уряд і Верховна Рада України вживають певні кроки щодо зменшення податкового тягаря на підприємства (передбачено, що через податкову систему перерозподілятиметься не 44%, як тепер, а 32% ВВП).

Для того, щоб розв'язати податкову проблему на системній, стабільній основі, необхідно прийняти Податковий кодекс. Якщо казати про податкові пільги, то для переходу до економічного зростання потрібні податкові пільги на інновації та інвестиції.

Для стимулювання виробництва слід реформувати і кредитну політику, відкрити доступ підприємствам до кредитів. Кредити для підприємств — кисень, без якого вони не можуть жити. Для цього треба й далі знижувати відсоткову ставку Національного банку України. Сьогодні з 500% вона впала до 18%, але й ця облікова ставка ще висока, бо ставка рефінансування комерційних банків досягає 30—40%. За таких відсотків вигідно займатися лише торгівлею.

Для кредитного забезпечення економіки треба йти шляхом не скорочення, а нарощування кредитних ресурсів. Надання кредитів слід здійснювати переважно під заклад і гарантії (у тому числі Українського фонду підтримки підприємництва). Доцільно створити державні або з участю держави спеціалізовані банки (інноваційні, інвестиційні, іпотечні, земельні). За умов переходу до економічного зростання потрібно проводити політику кредитної експансії (надання центральним банком комерційним банкам додаткових кредитів). Нині доцільно піти на кредитну емісію в розвиток економіки і з її допомогою підтримати окремі пріоритетні програми. Голкою слід уколоти туди, це дасть найбільший ефект.

Японія на початку 50-х років свідомо пішла на підтримку деяких корпорацій з допомогою емісійних кредитів. В Україні програмами, що заслуговують на підтримку, могли б стати: «Український літак», «Український комбайн», «Енергобуд» (зважаючи на зарубіжний попит на нього), «Українське золото», «Інфраструктура туризму» тощо.

Необхідно перейти до продажу кредитів через аукціони, забезпечивши вільний, єдиний для всіх (у тому числі й для уряду) доступ до кредитних ресурсів.

Особливе значення для переходу до економічного зростання має формування фондового ринку, особливо ринку вторинних цінних паперів, а також створення інвестиційних фондів і компаній, які в багатьох країнах зробили диво.

Мої борги — моє багатство

Перехід до економічного зростання неможливий без подолання платіжної кризи. Основна причина платіжної кризи — нестача у підприємств оборотних коштів через неможливість отримати кредит. Останніми роками в нас кредитували не виробництво, а посередницькі операції комерційних структур. Гіперінфляція «з'їла» власні оборотні кошти підприємств, у результаті чого платоспроможність різко впала. Індексація оборотних коштів не змогла врятувати становища.

У чому вихід з платіжної кризи? Передусім, потрібна реструктуризація боргів підприємств з метою розблокування їх розрахункових рахунків. Взаємозаліки — це тимчасовий, паліативний метод розблокування тромбів неплатежів. Негативний наслідок взаємозаліків — ненадходження податків до бюджету. Розв'язання проблеми оборотних коштів пов'язано із збільшенням кредитування суб'єктів підприємницької діяльності.

Ефективні заходи виходу з платіжної кризи пов'язані з широким використанням вексельного та чекового обігу, переходом до комерційного кредиту, прийняттям закону про право продажу боргів, із застосуванням щодо підприємств механізму фінансового банкрутства і санації.

Необхідно визнати борги покупців майном, продавати й купувати їх, закладати й перезакладати. Оборотні документи (векселі та чеки) мають бути в такому самому вільному обігу, як і гроші (якщо в підприємства є векселі та чеки, то воно без перешкод має перетворювати їх на гроші). В умовах використання комерційного кредиту товар продається не просто з відстроченням платежу, а за письмове зобов'язання (наприклад вексель) заплатити гроші через певний час. Це зобов'язання можна продати за гроші, обміняти і взаємопогасити борги, закласти й отримати ломбардний кредит, а також використати як платіжний засіб, тобто як дублікат грошей, що перебуває в обігу поряд з грошима та заміною їх.

Сьогодні ми стоїмо перед необхідністю провести інвентаризацію підприємств України, поділивши їх на три групи і відповідно до цього здійснювати щодо них економічну політику. Перша група — підприємства неперспективні (можливо, не з їхньої вини). Туди вкладати кошти все одно, що поливати водою пісок. Друга група — підприємства, в яких не все втрачено. Вони зупинили спад або можуть його зупинити, але потребують інвестицій. Третя група — підприємства, що потребують санації. Їх треба модернізувати, перепрофілювати, поміняти директора, менеджмент. Санацію слід здійснювати на основі державних програм і приватних інвестиційних фондів.

Люди добрі, подайте, хто скільки може!

Основна проблема нашої економіки — це проблема дефіциту капіталу. Маніпуляції цінами, грошима, зарплатою, які в нас були і є, — це не нагромадження капіталу.

Іноземні інвестиції нам потрібні, але я глибоко переконаний, що ставку необхідно робити на внутрішній процес нагромадження капіталу. Парадокс у тому, що поряд з нестачею капіталу 3 млрд. доларів США перебувають у позабанківському обігу. 10—12 млрд. доларів на руках у населення (переважна частина — у невеликого прошарку), 20 млрд. доларів США українського походження — за кордоном. Приблизно 35 млрд. доларів працюють на економіку інших країн, а не України, а наше керівництво стоїть з простягненою рукою і просить у Заходу 1,5—2 млрд. доларів кредиту.

Для того, щоб дати імпульс внутрішнім процесам нагромадження капіталу і залучити іноземні інвестиції, слід створити сприятливий інвестиційний клімат, забезпечити бізнесові стабільність і безпеку.

Треба захистити внутрішній ринок від руйнування. Україна свій внутрішній ринок практично втратила, не завоювавши при цьому ринки СНД, Європи та світу. Слід використати цілий набір засобів щодо захисту внутрішнього ринку через мигу, тарифну, експортно-імпортну, податкову політику. З одного боку, необхідно стимулювати вітчизняного виробника, а з другого — захистити внутрішній ринок політикою помірного протекціонізму.

Три «П»

Трансформаційний процес, тобто перехід від старої командно-адміністративної системи до нової конкурентно-ринкової міг би бути в Україні менш болючим, а головне — за минулі шість років можна було закласти фундаментальні основи поліпшення економічної ситуації, якби до влади в центрі та на місцях прийшли професіонали, патріоти і порядні люди (три «П»). В Україні, як правило, люди прагнуть до влади для того, щоб розв'язувати свої власні проблеми, проблеми своєї групи, свого клану. Необхідно сформувати механізм відповідальності, що передбачає політичну, адміністративну, кримінальну відповідальність. Сенс виборів полягає в тому, щоб та чи та політична сила або їхній блок, прийшовши до влади, взяла відповідальність на себе.

Часта зміна прем'єр-міністрів за умов перехідного періоду окрім шкоди нічого не дає. Потрібні стратеги, модельєри економіки, які конструювали б перспективні програми і самі втілювали їх у життя. Наївно вважати, що одні писатимуть програми, а інші їх втілюватимуть.

Буде добре, якщо...

Ми по саму зав'язку ситі негативом. Нам потрібен позитив і конструктив. Бодай маленький, локальний успіх. Я вже не можу чути, коли кажуть: «У цей нелегкий, важкий час...». Кажуть, що в нас ностальгія за минулим. У нас ностальгія за позитивним героєм, за людиною, здатною розв'язувати проблеми, і в цей нелегкий, важкий час успішно працювати. Вселяє надію те, що в Україні розпочався процес самоорганізації знизу. Його треба доповнити зверху створенням сприятливих макроекономічних умов.

Віра в краще. Нам цей допінг просто необхідний. А що ще є в людини більш недоторканне, аніж сподівання? Ще є бажання змінити життя на краще.

У Південній Кореї популярне прислів'я: «Хто багато працює — досягне успіхів!». Останнім часом я багато їздив Україною, зустрічався з людьми, керівниками підприємств, банкірами, підприємцями. Вони роблять свою справу, не чекаючи реформ і програм згори. Це і є самоорганізація знизу. Не так усе безнадійно. Деякі наші підприємства на міжнародних конкурсах отримують перші місця за якість продукції.

Пригадую прогнози популярного астролога Павла Глоби, який обіцяв Україні розквіт економіки, піднесення національної культури й думки. Що ж, хотілося б пожити в цей прекрасний час. Жити, а не виживати.

Практично кожна високорозвинена країна пройшла на певному етапі через труднощі, з якими рано чи пізно впоралася. Україна має шанс стати «драконом». За однієї умови: якщо економічна політика буде адекватна ситуації, послідовна, конструктивна та ефективна. В Україні є необхідний природний, інтелектуальний та економічний потенціал. Суть проблеми — в ефективному його використанні.

Володимир ЧЕРНЯК,
доктор економічних наук, професор.

АЛЬТЕРНАТИВНИЙ ЖЕК

***У** МЕШКАНЦІВ мікрорайону Тяжилів, що у Вінниці, з'явилася можливість вибору організації, котра в разі потреби взяла б на себе клопоти, пов'язані з обслуговуванням їхнього житла. Тут народився перший в обласному центрі приватний альтернативний ЖЕК.*

Ідея його створення належить голові міськвиконкому Дмитру Дворкісу. А щоб нова справа раптом не опинилась у руках нововиявлених остапів бендерів, міськвиконком оголосив конкурс серед підприємців на кращий проект обслуговування житлового фонду. Віддали перевагу виробничо-комерційному підприємству «Бокуд» На його базі і створено приватний альтернативний ЖЕК.

Про принципи роботи нової організації випало почути від мешканців мікрорайону. Вони докорінно відрізняються від діяльності, скажімо, ЖЕКу № 17, котрий змушений тепер конкурувати з новим сусідом, інакше позбудеться клієнтів. Більшість заявок «Бокуд» виконує у день їх надходження. І головне — добре. Принаймні протягом першого місяця роботи на адресу майстрів не надійшло жодної скарги.

Коли мешканці будинку, що належить інструментальному заводу, дізналися, що підприємство має намір передати його під опіку приватного ЖЕКу, висловили свої побоювання: чи не візьметься новий господар виселяти з квартир тих, хто заборгував з оплатою. Чимало з них стали боржниками мимоволі: підприємство не видає платню.

—Такі хвилювання даремні, — каже директор ВКП «Бокуд» Микола Олешко, — ми розуміємо людей, більше того, намагаємося зважати на їхнє становище. Хочемо, наприклад, запропонувати своєрідний бартер: ми готові взяти для реалізації вирощену на дачних ділянках продукцію, а виручені кошти зарахувати як квартплату.

У новому ЖЕКу працює значно менше людей, ніж у традиційному. Кожен з них є фахівцем високої кваліфікації. Їм під силу виконання всіх видів робіт, пов'язаних з обслуговуванням житлового фонду. До речі, якщо хтось із мешканців спробує на знак подяки за, скажімо, полагоджений водопровідний кран, налити звичних «сто грамів», буде неабияк здивований: сантехнікам з приватного ЖЕКу категорично забороняється, так би мовити, вживати на робочому місці. За це, наголосили співрозмовники, можна навіть поплатитися робочим місцем. А ним майстри дорожать. Можливо, це і є однією з причин, що приватний ЖЕК —чи не єдиний, котрий не має скарг.

Коментар начальника управління міського господарства В'ячеслава Яковини:

—У Вінниці налічується 22 ЖЕКи. Більшість із читачів, мабуть, здогадуються, яке це складне господарство. Особливо тепер, коли держава не має коштів належно утримувати житловий фонд. Де вихід із ситуації? Гадаю, у роздержавленні ЖЕКів.

Альтернативний приватний ЖЕК — перша ластівка у цій справі. Підприємці не сподівалися, який важкий тягар беруть на себе, однак намагаються йти далі. Беруться, наприклад, за впорядкування території — озеленюють її, створюють нові місця відпочинку, дитячі ігрові майданчики тощо. Разом з тим вони ставлять питання про передання у їх відання теплотрас, котельні. Навіщо залишатися посередником між споживачами тепла і тими, хто подає його, коли можна все це утримувати в одних руках, щоб узимку не шукати крайнього?

Я певен також, що з часом будемо мати об'єднання власників житла. Люди самі вирішуватимуть, з якою організацією їм укладати угоду на обслуговування помешкань. Звичайно, перевагу віддаватимуть не тому сантехніку, якого треба просити під милий бік, а потім днів зо три чекати його приходу...

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

Не вмієш — не берись, узявся — роби

У Житомирі з'явилися дві нові автозаправні станції. Подія в загальнодержавному масштабі рядова, але має цікаву передісторію.

Кілька місяців тому в окремих житомирських виданнях з'явилися матеріали, в яких міськвиконком звинувачено у перевищенні повноважень, бо він, мовляв, надав ділянки під АЗС, забувши, що це питання обов'язково треба було погодити з депутатською комісією з питань архітектури, будівництва та землекористування. Один з депутатів навіть терміново провів прес-конференцію. У пресі стверджувалося, що спорудження АЗС не відповідає екологічним вимогам, загрожує безпеці людей.

Та коли вникнули, з'ясувалося, що рішення про те, що в цих місцях будуть саме автозаправні станції, прийняли ще кілька років тому, і депутати свою згоду дали ще тоді. Проте чимало фірм навіть відповідної документації виготовити не змогли.

А от фірма «Лазер» збудувала АЗС на диво швидко. Обладнання — найсучасніше, тож навіть запаху пального на заправках не чути. Грошовий струмок від «Лазера» до бюджету став значно дзвінкішим.

У «Лазера» нові плани. Вже через кілька тижнів має бути закладено перший камінь у фундамент готелю на 60 місць: з'явиться він біля АЗС, що при в'їзді в Житомир з боку Києва.

Олексій КАВУН.

Житомир.

Від безробіття відчалили

***У** ГОЛІЙ Пристані комерційна фірма «Славутич» почала виробляти рибальські човни, чотиримісні рятувально-прогулянкові катери. Їх одержали риболовецькі колгоспи, флот яких останнім часом дуже зносився.*

— «Славутич» — єдине в Україні підприємство, яке займається дрібним суднобудуванням, — розповів начальник обласного управління побутового обслуговування Володимир Середа. — Матеріали —вітчизняні деревина з дуба, сосни, ялини. Виробнича база проста — капітальний цех, дві пилорами, деревообробне устаткування. Та ще золоті руки майстрів. Нинішнього року голопристанці виготовлять на замовлення клієнтів з різних областей країни 100 човнів. Ціна одного виробу теж помірна —коливається в межах 1300-2800 гривень, залежно від типу човна.

Налагодження нової справи в тому чи іншому районі області — реальний шлях до подолання вражаючого перекосу: 30 відсотків продукції широкого вжитку завозили на Херсонщину, хоча область сама здатна розгорнути виробництво багатьох її видів. Приклад таких підприємств, як фірма «Славутич», свідчить про те, що місцева промисловість спинається на ноги. Останнім часом тут створено 130 нових робочих місць.

Іван КАЛИНИЧЕНКО.

Херсонська область.

«Вічні» плями — тільки на репутації

***К**ЕРУЮЧИСЯ принципом, що нове — це добре забуте старе, товариство з обмеженою відповідальністю «Expresso-Italia» відкрило в Донецьку центр чистки з однойменною назвою.*

Справедливості заради зазначу, що від старого «ненав'язливого» сервісу тут — лише вид послуг, а решта, від обладнання до вишколу персоналу, принципово нове.

Центр чистки «Expresso-Italia» — перший у шахтарській столиці такий заклад, і його керівництво, схоже, прагне довести, що прання білизни і чищення одягу спеціалістами — не розкіш, а засіб зекономити час і полегшити домашню працю. Від ідеї до втілення минуло менш як півроку. За цей час не без допомоги провідних підприємств Ленінського району міста (ВАТ «Норд», «Донецькгірмаш» та інших) приміщення старенького нерентабельного ательє набуло європейського вигляду і придбало італійське обладнання. Загальна вартість проекту становить 200 тисяч доларів. Нове підприємство забезпечить роботою до 30 донеччан.

—За номінального завантаження обладнання ми у змозі вичистити 6000 одиниць одягу та випрати й випрасувати 6000 кілограмів білизни на місяць, — каже директор центру Юрій Жидков. — Сьогодні відкрито лише першу чергу комплексу, в найближчих планах — придбання обладнання для хімічної чистки виробів із шкіри і натурального хутра. Створюємо також мережу приймальних пунктів, яка охоплювала б усі райони міста.

Комерсанти впевнені, що ціни на послуги досить прийнятні, а отже, обладнання не простоюватиме. Випрати і випрасувати, наприклад, один кілограм білизни тут коштує 2 гривні 10 копійок. Хімічна чистка піджака обійдеться в 6 гривень 80 копійок, брюк — у 4 гривні 90 копійок, плаща — в 17 гривень 80 копійок. За виведення однієї плями доведеться віддати 1 гривню 50 копійок.

Як запевнила хімік-технолог Ніна Саєнко, в центрі ліквідують будь-які плями, і найшкідливіші також —від іржі до жувальної гумки. Причому дитячий одяг чистять із 50-відсотковою знижкою. Приймають і доставляють замовлення додому.

І ще одна принципова відмінність нового центру чистки від традиційних закладів: виробництво тут безвідходне й екологічно чисте. Жоден із складних імпортних хімікатів не створюватиме загрози навколишньому середовищу.

Ліна КУЩ.

Донецьк.

Пристебніть ремені — злітаємо! З Хрещатика — до університету

Новинка

***Б**ІЛОСНІЖНИЙ тролейбус від'їжджав від будівлі Київської міської адміністрації. Серед безлічі машин на Хрещатику він нагадував лайнер, який випадково опинився у потоці «легковиків». Столичні пішоходи проводжали його захопленими поглядами.*

Перший київський тролейбус К-1201 розроблено конструкторами авіаційного науково-технічного комплексу імені О. Антонова, а збудовано на київському авіазаводі «Авіант». Унікальність нового тролейбуса в тому, що проектований він як напівмонокок, або, висловлюючись зрозуміліше, як фюзеляж літака. Кузов його виготовлено з алюмінієвих сплавів і композитних, стійких до корозії матеріалів, що значно продовжує термін експлуатації машини. Такий тролейбус може прослужити без капремонту кузова не менш як 20 років, тоді як звичні сталеві «рогачі» «живуть» лише 10, при цьому двічі стаючи на ремонт.

К-1201 більш як на дві тонни легший за свого звичного побратима, а взяти «на борт» може на 30—40 пасажирів більше. До речі, «новачок» перевозить, залежно від розмірів, від 112 до 192 чоловік за рейс, заощаджує до 15% електроенергії, вправляється зі складнощами київського рельєфу і не пошкоджує дорожнє покриття. Крім того, тролейбус забезпечує пасажирам «авіаційний» комфорт: чудовий інтер'єр, зручні сидіння, і в час пік рекордно витривалий. Єдине, чого там немає, то це стюардеси з мінеральною водою. Високий рівень вітчизняних авіаційних технологій дав змогу створити сучасний тролейбус, спроможний конкурувати на світовому ринку.

Поки що в Києві таких машин лише дві. Після завершення державних випробувань вони будуть радувати пасажирів тридцятого маршруту. А підприємство має змогу виробляти до 300 тролейбусів на рік, аби були замовлення! А от їх поки що не густо. Готують до відправки 20 К-1205, спеціально розроблених для цього міста. Рано чи пізно транспортний парк усіх українських міст доведеться поновляти. І добре було б пам'ятати, що, крім тролейбуса-«літака», авіабудівники в змозі й сучасним трамваєм подивувати.

Олеся МЕНЖУЛІНА.

Поліція даремно хліб не їсть

Підрозділи податкової поліції Сумської області розшукали 605 із 1021 суб'єкта підприємницької діяльності, які намагалися ухилитися від оподаткування. В цілому, за результатами оперативно-розшукової діяльності нової служби, 1997 року до державного бюджету донараховано більш як 18,5 мільйона гривень, а до кримінальної відповідальності притягнуто 140 осіб. Про це повідомив начальник управління податкової поліції Державної податкової адміністрації області Віталій Бойченко.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігів.

Інформація про випуск акцій відкритого акціонерного товариства «Кіслародмаш»

1. Характеристика емітента

Відкрите акціонерне товариство «Кіслародмаш» створено на підставі рішення загальних зборів акціонерів закритого акціонерного товариства «Кіслародмаш» від 6.03.97 р. шляхом реорганізації у відкрите акціонерне товариство, зареєстроване Іллічівською районною адміністрацією Одеси 22.04.97 р. за № 808, ідентифікаційний код в Єдиному державному реєстрі № 00218532.

Головний предмет діяльності товариства — розробка, виробництво, реалізація повітророздільного, вуглекислотного газифікаційного обладнання, іншої машинобудівної продукції.

На день прийняття рішення про реорганізацію у відкрите акціонерне товариство статутний фонд становив 11669270 гривень.

Чисельність працюючих станом на 01.03.97 р. — 820 чоловік.

Вищим органом товариства є загальні збори акціонерів, виконавчим — правління.

Голова правління — Жигіль Володимир Володимирович, вища технічна освіта, кваліфікація — інженер-механік, загальний виробничий стаж — 19 років.

У складі правління:

Притула Д. П., освіта вища технічна, кваліфікація —інженер-механік, загальний виробничий стаж — 36 років;

Кібенко Г. В., освіта вища технічна, кваліфікація —інженер-електрик, загальний виробничий стаж — 31 рік;

Райков О. Ю., освіта вища технічна, кваліфікація —інженер-механік, загальний виробничий стаж — 20 років;

Будяк В. С., освіта вища технічна, кваліфікація —інженер-механік, загальний виробничий стаж — 34 роки;

Мейко М. І., освіта вища технічна, кваліфікація —інженер-механік, загальний виробничий стаж — 23 роки;

Васильєв М. Р., освіта вища технічна, кваліфікація —інженер-механік, загальний виробничий стаж — 29 років;

Чегурко І. Я., освіта середня технічна, кваліфікація — технік-механік, загальний виробничий стаж — 35 років;

Трушніков В. А., освіта вища технічна, кваліфікація —інженер-механік, загальний виробничий стаж — 25 років;

Пелах А. Н., освіта середня технічна, кваліфікація —технік-путієць, загальний виробничий стаж — 26 років;

Головний бухгалтер —Федак В. М., освіта середня технічна, кваліфікація —технік-плановик, загальний виробничий стаж — 22 роки.

2. Виробнича ділова діяльність

Виробничо-господарська діяльність АТ у 1996 році характеризується такими техніко-економічними показниками:

обсяг товарної продукції в діючих цінах — 7320 тис. грн.;
обсяг реалізації товарної продукції — 8562 тис. грн.;
фонд оплати праці — 2170 тис. грн.;
балансовий прибуток — 1225 тис. грн.

Порівняно з 1995 роком, результати діяльності АТ трохи поліпшились.

Простроченої заборгованості кредиторам і в бюджет на день реорганізації у відкрите товариство нема.

АТ не використовувало позичені кошти.

Інвестицій та інвестиційних проектів не було.

3. Дані про емісію

Рішення про випуск акцій прийнято на загальних зборах акціонерів 24.04.97 р. (протокол № 1).

Акції відкритого акціонерного товариства «Кіслародмаш» випускаються замість сертифікатів акцій закритого акціонерного товариства «Кіслародмаш» у зв'язку з реорганізацією останнього у відкрите товариство. Статутний фонд поділений на 1166927 простих акцій на пред'явника номінальною вартістю 10 гривень кожна на загальну суму 11669270 гривень.

Форма випуску — паперова з сумарним сертифікатом.

Черговість випуску акцій:

Серія А, №№ 1—3927, 1 акція, кількістю 3927 штук, загальною вартістю 39270 гривень.

Серія Б, №№ 1—1000, сертифікат на 5 акцій, кількістю 1000 штук загальною вартістю 50000 гривень.

Серія В, №№ 1—2000, сертифікат на 10 акцій, кількістю 2000 штук, загальною вартістю 200000 гривень.

Серія Г, №№ 1—5000, сертифікат на 50 акцій, кількістю 5000 штук загальною вартістю 2500000 гривень.

Серія Д, №№ 1—5000, сертифікат на 100 акцій, кількістю 5000 штук загальною вартістю 5000000 гривень.

Серія Е, №№ 1—1000, сертифікат на 200 акцій, кількістю 1000 штук загальною вартістю 2000000 гривень.

Серія Ж, №№ 1—376, сертифікат на 500 акцій, кількістю 376 штук загальною вартістю 1880000 гривень.

Привілейованих акцій товариство не має.

Фінансові ресурси від емісії не залучаються.

Акції розповсюджуються серед учасників закритого акціонерного товариства «Кіслародмаш» шляхом обміну сертифікатів акцій закритого акціонерного товариства «Кіслародмаш» на акції (сертифікати) акцій відкритого акціонерного товариства «Кіслародмаш».

Порядок виплати дивідендів

Виплата дивідендів проводиться щорічно за минулий рік до початку 2 кварталу поточного року шляхом перерахування коштів на особистий рахунок акціонера або іншим засобом за рішенням загальних зборів.

Запланований курс акцій — 0,29 гривні.

Запланований відсоток за акціями — 0,77%.

Чинником ризику ділової діяльності АО «Кіслародмаш» є хиткий складнопрогнозований попит на продукцію підприємства.

Місцезнаходження товариства: Україна, 270031, Одеса, вул. Промислова, 1, тел. 23-53-17.

Голова правління В. В. Жигіль
Головний бухгалтер В. М. Федак.

Інформація про діяльність АБ «Авторитет» як емітента цінних паперів за підсумками роботи за 1996 рік

Найменування емітента	Акціонерний банк «Авторитет»
Код ЄДРПОУ	21570492
№ свідоцтва про державну реєстрацію товариства та дата видачі свідоцтва	222 від 24.12.93 р.
Місцезнаходження	252005, Київ, вул. Димитрова, 9-а
Телефон	227-36-29
Тел./факс	27-47-72
Основний вид діяльності	Банківська
Кількість акціонерів	11
Кількість власників облігацій	Банк не емітував облігації
Чисельність працівників	30
Статутний фонд, шт.	
— прості акції (кількість та частка в статутному фонді)	3469000
— привілейовані акції (кількість та частка в статутному фонді)	
Дата проведення останніх зборів акціонерів	28.01.97 р.
Найменування та місцезнаходження юридичної особи, уповноваженої емітентом продавати (купувати) його цінні папери	Банк продає свої цінні папери самостійно
Найменування та місцезнаходження юридичної особи, уповноваженої емітентом виплачувати доход за його цінними паперами	Банк виплачує доход за власними цінними паперами самостійно
Дата та термін виплати дивідендів	

Основні фінансові показники

ПОКАЗНИК	РІК Звітний	Попередній
1. Доход, млн грн.	1,5	0,5
2. Балансовий прибуток, млн грн.	0,75	0,23
3. Всього за активами балансу, млн грн.	7,48	2,54
4. Всього зобов'язань, млн грн.	1,30	0,17
5. Статутний фонд, млн грн (довідково: номінальна вартість акції 1 грн.)	3,47	1,82
6. Нерозподілений прибуток		
7. Прибуток, що припадає на одну просту акцію, грн.	0,22	0,12
8. Дивіденди, сплачені на одну просту акцію, грн.		

Відкрите акціонерне товариство АБ «Авторитет» —універсальна кредитно-фінансова установа, яка надає широкий спектр банківських послуг.

Фактори ризику, які можуть впливати на діяльність банку:
погіршення загальної економічної ситуації в Україні;
зміна податкової політики в бік жорсткого обкладання податком комерційних банків;
високий рівень інфляційних процесів;
інші форс-мажорні обставини.

До кінця звітного періоду банк виконав усі укладені ним договори.

Головна політика АБ «Авторитет» — спонсорська діяльність, спрямована на розвиток сфери охорони здоров'я, освіти, спорту та мистецтва.

Арбітражний суд Луганської області за позовом АТ «ЛОМІС» порушив справу №05/26-12/186 від 15.04.97 р. про банкрутство КСП «Ленінський шлях» (юридична адреса: с. Красна Попівка, Кремінський район, Луганської області); р/р 000400221 в АКБ «Україна» м. Кремінне, МФО 304319, код ОКПО 03738507.

Претензії кредиторів і заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування.

Арбітражний суд Києва (вул. Б. Хмельницького, 44в) порушив справу № 11/172 про визнання банкрутом АБ «ЛІКО» (юр. адреса: 252070, Київ, Контрактова пл., 4, кор/р 800161228, МФО 321024 в Управлінні по Києву і Київській області).

Претензії приймаються Арбітражним судом Києва протягом місяця з дня опублікування оголошення.

ПП «Агропромторг» оголошує про свою ліквідацію. Юридична адреса: 251350, Прилуки Чернігівської обл., вул. Горького, 84-А; тел. 3-30-22. З претензіями звертатися в місячний термін з моменту опублікування оголошення.

Загублене свідоцтво № 6990 про державну перереєстрацію товариства з обмеженою відповідальністю «Альга Україна ГМБХ» (державний реєстраційний № 0887362 ЛТД від 21.01.94) вважати недійсним.

Арбитражный суд г. Севастополя (335008 г. Севастополь, пл. Восставших, 6) возбудил дело № 125/4 о признании банкротом МЧП «Специал» (335014, г. Севастополь, ул. Пролетарская, д. 39 «а»; р/счет 468632 в Правэксбанке г. Севастополя).

У номер

• *Київ*

Стихія на ринку нерухомості вщухає

Відбулися установчі збори Всеукраїнського об'єднання власників нерухомості. Ця нова громадська організація має на меті захист прав власників на нерухоме майно, а також сприяння розвитку в Україні цивілізованого ринку нерухомості та формування відповідної законодавчої бази. Головою об'єднання обрано президента Автомобільної федерації України Валерія Цибуха.

Цього року робочою групою Кабміну підготовлено концепцію створення національної системи реєстрації прав на нерухомість, урядом розроблено відповідний закон, підготовлено проект Цивільного кодексу, спрямований на захист прав власників.

Новоутворене об'єднання прагне формувати в Україні численний клас власників незалежно від їхніх політичних поглядів та переконань.

• *Сімферополь*

Шестисотий, але не «Мерседес»

Приватизаційний аукціон у рамках проекту «Мала приватизація в Україні» відбувся у Сімферополі у 600-те. Організатор торгів —Представництво Фонду майна Автономної Республіки Крим запропонувало для продажу 12 об'єктів комунальної та державної власності. 11 із них знайшли нових господарів. А всього у Сімферополі, який став місцем ювілейного у нашій державі аукціону, вже приватизовано 129 об'єктів, причому третину з них на загальну суму близько півтора мільйона гривень продано на відкритих торгах. За масштабами таких торгів Сімферополь посідає перше місце в країні.

• *Донецьк*

Хворіти стане дешевше?

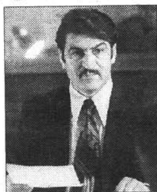
Мережу спеціалізованих аптек для пільгових категорій громадян намічено створити на Донеччині. Медикаменти надходитимуть без зайвих «накруток» безпосередньо від виробників, а самі заклади звільнятимуться від орендної плати. Це дасть можливість знизити вартість ліків на 15—20 відсотків.

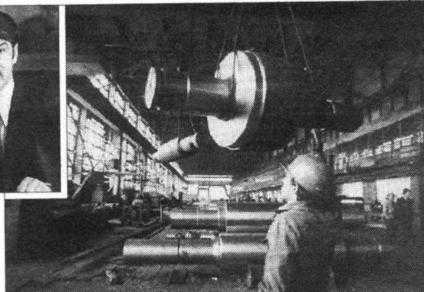
Важкий метал тече легко

Лутугінське об'єднання прокатних валків, що в Луганській області, урочисто відзначило свій 100-літній ювілей. Гостями були всі, хто працює зараз і хто на заслуженому відпочинку. Завод занесено до світового каталогу кращих виробників, що постачають валки українським підприємствам, а також до Росії, в держави Європи, Азії та Африки. Він має вже п'ять міжнародних призів за якість продукції, комерційний імідж.

Підприємство працює стабільно. До завершення наближається монтаж нової відцентрової машини вертикальної заливки валків для металургів. Виготовлення в такий спосіб дуже виправдане: метал заливається рівномірно по всій довжині валка, що дає значну економію легованих металів, які надходять із Росії.

Автор багатьох нововведень — і технічних, і господарських — генеральний директор Микола Будуг'янц, професор, доктор технічних наук, лауреат державних премій. Розпочинав він працювати на заводі, на формовці, рівно 40 років тому.

На знімках: генеральний директор об'єднання Микола Будуг'янц; валки Лутугіно.

Фото Вадима ЛІСНОГО (ДІНАУ-Укрінформ).

Доброго здоров'я помившись!

У Харкові відкрито новий завод європейського рівня

З УСИЛЛЯМИ трьох організацій — Харківського плиткового заводу, комерційної фірми «ІнтерАМІ» та банку «Аваль» — у Харкові створено новий завод із виробництва сантехнічних виробів та облицювальних листів із полімербетону.

Ідея створення підприємства європейського зразка народилася в перших двох згаданих колективах ще кілька років тому. Але навряд чи її можна було здійснити без залучення банківського капіталу. На щастя (і водночас, на жаль), проект знайшов кредитну підтримку лише в одному фінансовому закладі України —в банку «Аваль». І як результат — поява на промисловій карті міста нового акціонерного товариства «Полімер». Цікаво, що такі приклади співробітництва «важкого на підйом» колишнього державного підприємства, ефективно працюючої, але ще недостатньо могутньої комерційної фірми і банківського капіталу можна сьогодні в країні перелічити на пальцях. Як показує досвід, саме в таких структурах запорука успішного розвитку економіки України. Ці об'єднання, вочевидь, послужать створенню промислово-фінансових компаній. До речі, сьогодні в Україні близько 200 банківських закладів. Однак вони не квапляться спрямовувати свої капітали на розвиток виробництва. Як зрушити цю величезну банківську брилу з мертвої точки — чи не найголовніше питання для нового уряду.

Ми вже так звикли до думки, що без західних інвестицій нам не вижити, що навіть покинули вірити в свої власні сили й уміння. Але ж є й інший шлях, більш перспективний. За рік роботи нова адміністрація Харківської області зуміла відродити діяльність відразу кількох «гігантів», здавалося, вже похованих навіки. Запрацював знаменитий завод імені Малишева з виготовлення бронетехніки, розпочинається серійне виробництво літаків на ХАЗі. ХТЗ випускає трактори за лізингом...

Таке підприємство, як завод «Полімер», в Україні поки що єдине. Працюючи в одну зміну, він виготовлятиме за рік не менш як 12 тисяч різноманітних ванн, умивальників, унітазів та понад 20 тисяч метрів листового матеріалу для покриття підлоги, облицювання внутрішніх приміщень, оздоблення фасадів адміністративних будинків, офісів тощо. Проте найближчим часом адміністрація підприємства має намір увести дві, а то й три зміни.

Засновники заводу впевнені, що зі збутом продукції проблем не буде. У самому Харкові відкрито кілька фірмових магазинів. Створюється дилерська мережа на території України, а також у близькому і далекому зарубіжжі. До речі, європейські торгові компанії вже проявляють жвавий інтерес до харківської продукції. Підкуповують не тільки нижчі ціни, а й якість, яка не поступається світовій.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Каховська «Аннушка» вже розлила олію ... у пляшки

Вітчизняний стиль

Х ОЧ як я намагалася розгледіти на підлозі цеху олійні плями — даремно. У виробничих приміщеннях каховської фабрики, що спеціалізується на виробництві соняшникової олії, все герметично й майже стерильно.

Каховська «Аннушка» (під таким псевдонімом виступає ТОВ «Інпроком-Сервіс» — українське підприємство без іноземних інвестицій) розливає соняшникову олію з 1994 року. Саме тоді на його базі було встановлено обладнання з очищення, фільтрації і розфасовування продукту.

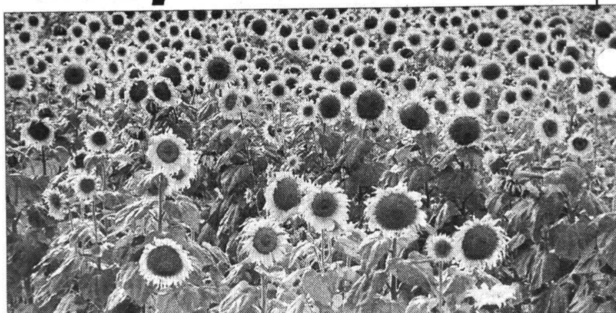
Нині фабрика виробляє олію із сировини практично всіх олійнопресових заводів України. Розпочинався розлив з десяти тисяч пляшок на зміну, тепер з конвеєра за той самий час сходить мільйон пластикових балонів «Янтарю».

Щоправда, поки що рафінування і дезодорування олії відбувається поза фабрикою. Але найближчим часом, за словами директора «Інпроком-Сервісу» Петра Гребенюка, на каховській фабриці здійснюватимуть і ці операції.

Нині хронічна хвороба українських виробників — нестача оборотних коштів. Підприємствам доводиться максимально використовувати те, що вони мають. Каховські олійники переконані, що поетапне оволодіння повного циклу виробництва дасть змогу відчутно підвищити додаткову вартість продукту. До осені тут мають намір запустити лінію з виробництва майонезу. Будувати наполеонівські виробничі плани підприємство може завдяки одержанню кредиту від Світового банку реконструкції і розвитку.

— Ті часи, коли рентабельність перевищувала 100 % минули, і нині доводиться дуже багато працювати, щоб отримати 10%. За рік ми можемо виробити 12 мільйонів пляшок, — каже Петро Гребенюк. — Слід увесь час удосконалюватися, шукати шляхи зменшення собівартості.

«Янтар» на українському ринку — не монополіст. Але висока якість очищення (обладнання — продукт вітчизняної інженерної думки) рослинного продукту дає можливість гідно витримувати конкуренцію. Найсерйозніший наш конкурент — «Олейна». Але то, по суті, не є український виробником: виробляють олію-сирець в Україні, потім очищують її в Угорщині, а розливають — в Україні.

У вітчизняній торговельній мережі щодня реалізують 40 тисяч пляшок каховської олії. Невеликий обсяг збуту на вітчизняному ринку директор «Інком-Сервісу» пояснює низькою купівельною спроможністю населення. На думку Гребенюка, наші господині звикли купувати розливну олію на базарі, а в «Янтаря» хоч і якість відповідає європейським стандартам, але й ціна за рахунок пластикової тари і технології виробництва різниться від цін на колгоспних базарах.

У зв'язку з комерційною «еміграцією» насіння соняшнику до Польщі та Туреччини в Україні підскочили ціни на сировину і автоматично — на готову продукцію.

Хочеться вірити, що настане час, коли держава повернеться обличчям до українського виробника, а він, у свою чергу, забезпечить нашого споживача смачними, здоровими і дешевими продуктами.

Ольга ВАУЛІНА.

Київ—Каховка—Київ.

Фото Олександра КРЕМКА.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44, телефакс — 449-85-62.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 246242.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311141.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.